

"Pokrok Západu"

PUBLISHED WEEKLY.

Entered at the Post Office at Omaha, Nebraska, as second class mail matter.

Published by Pokrok Publishing Co., 1417-1419 So. 13th St., Omaha, Neb.

Subscription by mail — \$2.00 per year.

Vydává:

YDVAATELSKÁ SPOL. POKROKU, OMAHA, NEB.

Vác. Bureš—L. C. Bureš, majitelé.

Předplatné.....\$2.00 na rok Do Cech.....\$3.00 na rok

Adresujte jednoduše:

POKROK ZÁPADU,

OMAHA, NEB.

Omaha, Neb., dne 31. ledna, 1917.

MANIFESTAČNÍ SCHŮZE ČESKÉHO NAR. SDRUŽENÍ

(Pokračování.)

Běda černý orle, nad Tatrou se
blyská,
Zitřítá obě hlavy, pomsta už je
blízká!

Slyšís divě zvuky? Kozáci hulají—
staré hluždo tvoje se zemi srovnají,
se zemi srovnají — kopyty
roznesou — — —

Po skončení zaburácel potlesk.
Potlesk zaslužený, jenž odměnou
byl nadšenému básníku a předná-
šedce, p. Sedláčkové, známé u-
milkyni.

Omažské kvarteto zapělo pak
madřoně hymnu Francouzů Mar-
sailaisu, hymnu Jihoslovanskou
"I boj" a ruskou "Bože, naše
chrání". Potlesk po zpěvu zazněl
síní.

Předseda p. V. Bureš pak před-
stavil řadu kostelů Českých Dra-
tí, p. Václava Čejnara, horlivé-
ho pracovníka, cele pro naši věc
zaujatoého.

Pan farář Čejnar, osloviv shro-
máženčí, pravil: "Jisté, že se vál-
echní tešite, že jeden cíl nás pojí a
slučuje, a to hlavního, že práce na-
še se darí. Jisté věra jsem potkal
jednoho nevěřícího Tomáše, jenž
mi pravil, že nevěří, že by mohl
Č. N. S. něco vykonat. To mne
překvapilo. A takových Tomášů
nevěřících máme ještě více. Oni
nevědí, ani jak pracujeme a o co
pracujeme. Víme, jak máme pra-
cevat a čím, v co máme věřit,
neodlišovat se. My jsme dnes
všichni věřícími. Ne, nemá být
mezi námi nevěřících. My, kteří
pro velikou naši věc pracujeme,
sešli jsme se všichni, našli jsme se
a jsme všichni věřícími, neboť my
všichni věříme pevně a neochvějně
v samostatnost zemi českého ná-
roda. (Potlesk.) Čel jsem nedáv-
no zajímavou, ale smutnou zprá-
vu. Odvdověla matka. Na krku
ji zůstal honfek malých dětí. Víte,
jak takový chudý vdovec může bý-
ti? Ji a nezbylo jí ničeho, kromě
hladovělých dětí. Nastala jí práce
přetěžká, leč ona pracovala do ú-
padu, hojvalo o skvnu chleba,
zápasila se všemi nehadami, které
ji husté stíhaly. Své děti však
dobře vychovala. Když nejstarší
dospěla, vyšla si do světa. I ostat-
ní odcházeli na "vandr" a stará
matka zůstala. Z počátku jí psá-
li. Dářilo se jim dobře a nejlépe
pak děti nejstarší. Ta se za čas
provdala, zařídila si vlastní domá-
cnost. Občas se u matky ohlášila
z veliké dálky dopisem, že jest jí
velmi dobře — česem i dárek ně-
jaký jí poslala. Po čase však se
dopisy objevovaly již jen zřídka,
stýky chladly. Pojednou došel
dceři v blahobytu živěl dopis, že
matka je v kruté bídě a že všech-
no, co má, chtějí jí vzít. Na de-
ci byl zálež, aby matce pomohla.
Hodná, zdárná deera posle své
matce všechno, jen aby jí zachrá-
nila. — nezdárnice, ta nechá jí v
bídě. Hodná deera si vzpomene
a řekne: Jak? Já bych nechala
matku svou zahynouti? Ji, která
mne vychovala? Poše jí všech-
no, co má."

Prátele! Tak jako s tou matkou
a deerou, je to dnes i s naší českou
vlastí. Jak my odpovíme té naší
matce? Odpovíme snad jí jako
deera nezdárná? Ne, nikoli!

Jest zde mezi námi mnoho těch,
kteří s celým zápalen pracují pro
České Národní Sdružení a podpo-
rují jeho snahy, ale jest zde i
mnoho těch, kteří dosud neucitili
mnoho a jsou zde i takové, kteří
neucitili dosud ničeho, nula-
vajíce se, že ještě pokročí. K těm

volám z celé duše své: "Nečkej-
te! Mění již čas nazbyt!" Tím
Tomášem, kteří mají starost, kam
že ty peníze přijdou, pravím je-
nom toli: že se bátí nemusejí, že
peníze ony jdou do dobrých míst
a že úroky své již přinesly, a úro-
ky ony přerostly již několikero-
násobně vložený kapitál. Tomá-
šem tím pravím, že zařazením po-
žadavku Spojených do podmínek mí-
ru samostatnost českých zemí a
Slováče, byla dáno nejlepší potvr-
zení příjmu peněz od těch, kteří
pro vše naši pracovali. Ti peněz
dobře využili.

Bylo by nám to jedno, jak jed-
nou historie bude psáti o nás? Bu-
de nám to lhostejno, bude-li se o
nás psáti jako o deři, která po-
mohla z bídy své matce, nebo
když bude o nás psáno, že jako
Yankee držel jsme ruku na tom
dolaru? Našími hody budž Sřed-
rost — Svornost — Nadšení! My
nesuáme míti v našem středu pes-
simisty, kteří by i ve zlatě našli ně-
co černého, my chceme ve veliké
práci naší nadšení, optimismy, jak-
ými byli všichni bojovníci za svo-
bodu a jakými byli Gallové, kte-
ří překročili Alpy. Oni slyšeli, že za
velikými horami jest kraj, kde
jest věčně krásné. Vydali se na
cestu, plni naděje a nadšení. Táhli
a když došli odpčinuli si. Tak i
my musíme s nadšením jít za ve-
likou prací naší. Nadšení jest
pomilování hodný člověk. On ne-
může být sobem. On zapomíná
na všechno kolem sebe a žije je-
nom předmětu svého nadšení. On
také nikdy nepochybuje o tom, že
se mu jeho dílo nezdarí. Já sám
před rozvážlivým člověkem pocí-
tuji jakýsi strach, kdyžto před
člověkem nadšeným někdy, s tím
záhy seštím. Rozvážlivý člověk
— ten vám bude záleže vypočítá-
vat i podobně a ležce se stává
hysterickým, což u nadšenec není.
Takovými bychom měli být i do-
bře nymější. Já lituji, že Horák
napsal článek, který způsobil hor-
kosti, a lituji odpovědi, které při-
byl práci naší měl pokazit a du-
šit, že ji nepokazí.

Pevně doufám, že se naše koi-
ná zdarí úplně!

Dlouho trávící potlesk byl
nadšenému řečníku odměnou.

Předseda pan V. Bureš před-
stavil pak dra. E. A. Sedláčka,
jenž promluvil k shromáždění:
"Osmy listopad 1920 bude truch-
livým dnem, neboť tomu bude prá-
vě tři sta let, kdy národ český
padl v zdanilou smrt. Česká
šlechta, pokud se jí nepodařilo u-
činit za hrabce, byla katem na
Staroměstském náměstí života
zbravena střím. Práva českých
stavů byla zrušena na Staroměst-
ském rynku, před chrámem Mat-
ky Boží pod Týnem, kdež etyony
byly proklamace zrušující výsady
království českého, jak tehdy
domýšleli — na dobro. Nastalo
mračné, ponuré smutek. — Co
se pak dělo, jest vám všem dosta-
tečně známo. Myslelo se s jisto-
tou, že národ český více nepova-
tine. Konec osmáctého století,
po revoluci francouzské, zavavul
však po Evropě nový, svěží duch.
Na Sumavě, v Horách Krusov-
ých i Krkonoších ozýval se český
vzdech. Tam v chudobných, ži-
bách nikdy nezapomněli na dra-
hou českou řeč. Pukaly lody. Pod
sněhem rostávalo se zase české cí-
stění. Jazyk český nebyl nám za-
chován v palácích, nebyl nám za-
chován v rodinách bohatých mě-
šťanů, ale v chatách chudobných.
Tam probouzel se zase lid český,
tam pojednou ožil český jazyk
svatováclavský. Pojednou zaplá-
l ohně lásky a nadšení, jenž jako
moučný plameň sežehl veliké lázy
Čech, Moravy a Slezska. To bylo
naše probuzení, po 200letém spán-
ku dobruvolném. 200 let jsme
něbili. A 50 let jest tomu, co čes-
ký národ, veden svými vůdci,
vykvetl českým duchem postavil
si svoji universitu, českou univer-
situ dávno mu Němci vyrvanou,
zhudoval školsví, literaturu, umě-
ní své dal světu. Na universitě
já vlastenečtí profesori učili nás
český žiti, český cístí. A tu jsme
si museli správně vybojovati. O
školy jsme museli právě buje své-
dití na sněmu a ve Vělni v parla-
mentě. Povstala Česká Matice
Česká a národ český otevřel svo-
ji školou ruku a nosil své peníze,
aby české školy mohly být i tam,
kde nám jich nedali. Pamatuje-
te se jisté na ony vyslívce, kteří stá-
li v každém hostinci na stolicích,
do nichž jsme skládali krejcarý i
lesťáky. pro naši Matiku, jak
jsem jí říkali. Tak jsme rostli

v nadšení pro svoji věc a tak
jme dneš vyrostli.
Já dnes chovám pevnou věru, že
všechno to, co jsme stáli, co jsme
chtěli, bude z pěti šestin spíněno.
Spojenci položili naši svatou věc
před celý svět. Třpeli jsme stále,
a třepli jsme jako snad žádný jiný
národ v Evropě a nikdo o tom ne-
věděl. Třpeli naši předkové i na-
ši otcové. Teprve, když Sokolstvo
s Podlipným v čele zajelo do Pa-
říže, začali se o nás zajímati a do-
zvídali se, jak krušno jest nám
žiti, jak těžce jest nám zápasiti,
abychom mohli uskutečniti naše
národní cíle. Pak přišel Brožík
se svými nádhernými obrazy hi-
storickými, Dvořák se svou čar-
okrásnou hudbou, jehož v Anglii
zaplavil zlatem za jeho úchvatné
Slovácké tance. Přišli i jiní, ale
to všechno nemohlo stačiti; o Če-
cháech, Moravě a Slezsku, jakož i
Slováci, nebyl by svět nikdy tam
nevzdělal, nebýti práce Českého
Národního Sdružení. Zasl jsem
nad obrovskou prací tohoto tělesa
a řekl jsem si: "To znamená obrát
v životě českém a v životě veš-
kého Slovanstva. Červánky zlaté
svobody vylehají, my je již zřime
a budí všechna čest a naše vědo-
nost věci tím, kteří ohromnou tu
práci řídí." Vymyšlel jsem rovnost,
zanechme práci a zapomeneme na
to, v čem se rozeházíme. Hleďte, i
lékari se prou a práce jest jed-
na věda lékařská. Tak i mezi vo-
vníři jsou spory, ale práce jsou
spojení. Sedláč s druhým pře se
také o to ne ome, ale oba jsou si
toho vědomi, že pta se obdělá-
vati musí.

Spojme se již jednou, jak řekl
pan farář Čejnar, spojme se práce,
práci, aby národ český v Če-
cháech, na Moravě i ve Slezsku
směl mluvit i jednati tak, jak
mu právo dává, jak se na národ
patří. Mám mnoho známých, kte-
ří dosti pomohli a jsou ještě m-
nozí, kteří neprispějí té české ma-
ce, která pod svéprávnou nadýloun
bodáku, krví zaplavená úpi, jejíž
nejlepší synové, pokud nevykrvá-
celi, jsou zalobování. Myslím a
doufám, že není nikoho, kdo by
mohl odepřiti pomoci své vlasti!
I cent pomáhá, je-li dán z celé du-
še.

Po řeči dra. Sedláčka představil
předseda Č. N. S., p. V. Bureš, mla-
dého a nadaného českého právníka
J. T. Votavu, jenž vysvětlil nej-
dříve, že bude mluvit anglicky, ač
by mu bylo milejší, kdyby mohl
promluvit k posluchačům český.
Poněvadž však chce mluvit jako
Američan a jak Američan na čes-
kou věc pohlížá, mluví v řeči zde
panující. S poukazem na to, že
před řečníci pronesl vlastenečké
řeči, které vystihly jisté šlech-
etno snahu nášho lidu, aby pomá-
hali své původní vlasti, pravil, že
on sám, jakožto syn českých rodi-
čů nikdy nepřestal mluvit lid čes-
ký a také jsem, jež rodinu byla
jeho otec. "My víme," pravil, "že
slunce dnes zájde a víme také, že
zase zítra ráno vyjde, aby nás po-
zvone zabilo svými paprsky. My
víme také, že svoboda lidu české-
ho začla před třemi sty lety a my
jště věříme, že i slunce svobody
národa českého vyjde, tak jako vy-
chází nám každodenní slunce. Jsem
přesvědčen, že i národ český bude
místi zase svůj den, že bude zase
jednou a to v době dohledné svo-
bodným a cele svůj. My vidíme
již nadehající ráno národa české-
ho a těšíme se z toho velmi. Se-
šli jsme se dnes proto, abychom se
potěšili a abychom vzdali díky vlá-
dní Spojencům za jejich pro-
hlášení, jinnž praví, že si přejí, by
všechny malé národy v Evropě by-
ly vymáňeny z područí jiných,
mouných a jim nepřátelských vlád.
Já před dytma roky jsme se sešli
a rokovali jsme o tom, jak pomá-
hati máme národu českému k jeho
pravni. Dnes vidíme, že jsme
jednali dobře, dnes poznáváme, že
jsem šli správnými cestami a že
národu českému jsme pomáhal
dobře a že se mu svoboda dostane.
Sešli jsme se k pomoci a přispě-
ní mateřské zemi, vaší a našich
otevů."

Šlo
snad Americanům v letech šede-
sátých o něco jiného? Proč padl
milion lidí a proč utráceny mil-
iony? Jen proto, aby čerňoch
byl tak svobodným, jako byl člo-
věk. Nu, a napaďme snad někdo-
mu uprati svobodu českému ná-
rodu, když bojoval sám za to, aby
čerňoch směl být volným? Proč
bojovala Amerika v roce 1862
Proto, že chtěla osvoboditi Čubu

z otroctví. Tehdy se řeklo, že Čuba
musí být volna a Čuba jest vol-
na. Americané žije svobodně a
proto také nikdy se nebude stavěti
na stranu uchvatitele, ale osvobo-
ditele. To už jest výchova a duch
lidu amerického a dnes jest lid
americký toho samého smýšlení,
právě tak, jako byl v roce 1862 a
jako v roce 1898.

Co máme tedy dělati a co má-
žeme jako Americané dělati, aby-
chom neporušili neutralitu?

Posíláti vládě a osobám v říze-
ní veliké a slavné naší republiky
súčasnému resoluče, aby bylo
pomoženo utlačovanému národu
českému. Vládě, když vidí, že lid
jest pro osvobození zemí českých,
zaujme stanovisko, jaké zaujmula
v záležitosti Čuby. Kdyby válka
neskončila vítězno pro Spojence,
tu budou mítí Spojenci také velké
slovo a už se bude jednati o pod-
mínkách míru, tu řeknou zástupci
američtí, bude-li se chítiti uchvat-
iteli zemí českých dále tlačiti:
"Ruče vzhůru!" Jinnž jednati ne-
budou moči, budou-li znáti, jakých
utrpení se českému lidu v jeho
vlastní zemi dotalo a co na něho
čeká. Jak jsem již řekl, ten lid,
který dovede krváčet i vynaklá-
dati statky na to, aby černoch byl
svobodným, bude také požadovati
svobodu pro člověka bílého, pro
člověka českého.

V dějích "Čechy Americ-
kých" čteme v předmluvě tato slo-
va: "Hlavní kletbou naší — mimo
jiné naše nečnosti — jest naše ne-
sjednocenost a z ní vyplývající, ne-
jen nekrajanské jednání, nýbrž
přímo nenávisť na mnohých mí-
stech a ve mnoha případech tak
prudká, s jakou se často neshledá-
váme ani u příslušníků dvou, na-
vzájem se potírajících národův. Ze
témuž tak, poznal každý, kdo se ži-
votem našim se jen trochu obe-
známil. Bili, vzali jsme se mezi
sebou, že skutečně nenávisť naše
všude znala mezi. Skodu
však měli jsme z toho jen sami.
Spíněním, boji, štváním proti sobě
vzbuzeu nedůvěru vůči sobě sa-
mým a z tohoto dovedl vždy těžiti
naš nepřítel, a nejhorská z tohoto
všeho je, že tato nedůvěra přene-
sena byla i na dobu nynější. A to
musí přestat, cheeme-li toho cíle,
kterého všichni upřímě si přeje-
me, dosáhnouti. Dnes musí pře-
stati ten boj jeden proti druhému,
neb dnes nejedná se nám o strany,
nejedná se nám o katolíky, e-
vanjelíky, ni svobodomyšlné; dnes
jedná se o celý národ a to měj kaž-
dý jednotlivce na paměti a ten,
kdo rozbroj a nesvár chce nyní
rozdmýchovati mezi námi — ne-
chť se mezi nás, neb nemléžlí vý-
lek spravedlivé nevole a jinného
své zaneseno bude písmem výstraž-
ným, by pokolení budoucí vidělo
v tobě a tvé Herostratské práci
žít ďábelský! Hlavně pak obra-
cím svou prosbu na vás, krajane
z druhého těhóra, — dejte na sro-
uměnou těm, kteří znovu boj by
chtěli vyvolati, že není tomu nyní
dobrá příhodná. S bolestí po-
ruji, že znovu začína boj. Pama-
tuje zlatých slov Čecha sloviti-
ného, Daniela Adama z Veleslav-
na: "Máme nepřátel dosti, kteříž
nám neumožno dobrého přejí; po-
třebíh by jistě bylo, abyehom, od-
loživše vše zášti a nevoli, společně
sobě proti nim pomáhali."

Ano, proti nepřátelům si pomá-
hejme a ne sebe sami ubíjeme! Ne-
důvěru vypuditi je nesnadná věc.
Snadnější by se to bývalo pracov-
lo, kdyby bývali v čele naší osv-
bozovací akce muži nestranní a
neodvislí. Nerad se dotýkám toho,
ale musí se veřejně doznaná a do-
kumentovati, že mnozí z těch, kte-
ří dnes v čele akce osvobození
Čech stojí, byli zapříšáhlí nepřá-
telé svých soukmenovců, kteří udrž-
li si náboženské přesvědčení — ba
mnozí z nich posledni dobou byli
v rozporu i se svými stranami, ne-
uznávají jsouce za vůdce oněch
stran. Leč veskeru nedůvěru
stranní! Jsem jist, že mužové a
ni doznávají, že pochýbyti, že ne-
bylo třeba tak hrubě rozecvan-
sti národa a že nemělo tomu býti
tak, jak právě bylo před vypuknu-
tím evropské války, — Chybné.
Nechybně je nyní, ale snažme
se chybu svou napravit!

Všichni národové přejí si svo-
bodu a samostatnost — i ten opovr-
hovaný lid židovský chce svobodu
— a my, synové národa, který v
minulosti byl národem svobod-
ným, který měl své krále a vlada-
ře, který upravnal si záležitosti
svoje, bez cizí pomoci, neměli by

chom si přáti samostatnosti a svo-
bodu své otčiny? Jáme my horší,
nežli jiní, nemáme snad prosed-
ků na existenci, překáželo by nám
něco v dalším vývinu, nejsme snad
dosti pokročili, vzdělaní? Toho
všeho máme, tím vším jsme obda-
něni a jen záleží na nás, zda si
cheeme té svobody zaslužit i ji
dosáhnouti. Ani jablko lenochu
nespádne samo sebou do křína, a
cheeme-li dosáhnouti toho, po čemž
tolik prahmeje, musíme přiložit
ruku k dílu společnému. Ne z oka
smutného, ale z ruky plné naděje
kyne.

Toho jest potřeba a docílíme
svobodu a samostatnosti zemí ko-
runy svato-václavské i bratrské
Slováče, půjdeme-li svorně a v br-
atrském nadšení za jedním cílem.
Nedělime se, co strany zmožou? Ni-
čeho nedocílí. Nepodezříváme.
Zapomeňme na rány, — bolety, —
ale což, více by nás bolelo, kdyby
národ český zůstal zase v drápech
nenasytých dravců.

České Národní Sdružení vykoná-
lo obrovskou práci a výsledek její
vidíme v prohlášení Spojenců. Za-
nechme malicherných sporů. Ne-
volejme — kdo co dá a kam jdou
potom jeho peníze! Jak to může-
me čhtít vědět? Nikdy se revolu-
ce nepřipravovala s rachotivými
hubny. Ostatně, proč říkám rev-
luce. Vždyť my nejsme žádní
revolučníři. My práce chceme
jenom to, co nám po právu patří a
co nám neprávem bylo uloupeno,
jinného necheeme. Pracujeme jen
všichni za jedním cílem. Nestá-
vím se proti Chicago, vždyť i oni
na základě osvobodování chci
pracovati.

Jen více lásky od každého žá-
dáme, více lásky k vlastní. Co plá-
no hory přenáketi, když práce by
byla bez lásky vykonána jen láska
nás povede k cíli a my pak koneč-
ně šťastně dosáhneme toho, po
čem Komenský toužil. Pka: Věřim
v Boha, že práva věci tvé se na-
vrátí, ó lidé můj . . .

Vzpomínám v této památké
chvilí, začal svou řeč p. Tuma,
historického okamžiku, jehož jsem
byl svědkem, 14. května 1905. V
den ten byla uspořádána oslava
sedmdesátých i narozením knížete
Jirého z Lobkovic, tehdy nejvyšší-
ho markálka království českého,
jenž netěšil se přízni císaře, ač
skorem celé polstolečí byl činným
v masopráve české a celá desítiletí
byl nejvyšším markálkem zemským.

Byl tam místodržitel hrabě Cou-
denhove, kníže arcibiskup svob.
pán Skrbenský a všec všichni nej-
vyšší představitelé státních, cír-
kevních i vojenských a samospráv-
ních úradů. Řada řečníků, kteří
holdovali knížeti Lobkovicovi, se
vystřídala, až konečně došlo i na
starého Karla Adáma, tehdy pří-
seděho zemského výhora. Když
předstoupil před markálka, prvý
paprsek sluneční vnikl do sněmov-
ny, ozávil řečníka, jenž mluvil o
velkých zásluhách knížete Lobko-
vice, jakých si získal o rozvoj sa-
mosprávy a celého království. Za-
tím slunce mouo do sněmovny
jíž vysílalo svou záři a starý Adá-
mek končil následujícími slovy,
kteří dobře slyšel i místodržitel a
všechni jiní rakouští hodnostáři:

"Nejkrásnější perla v koruně
rakouské, království české, jehož
jste nejvyšším markálkem, zastvíte
se zase ve své slávě bývalo, a za-
ložkou se v plánu svém jasno, jako
země svobodna, v níž právo bude
míti všude místo. Naš největší
touhou bylo, jest a bude — aby
zavládí v zemích českých mír —
a ten nebude drže, dokud nebude
právo příznané a dokud země če-
ská sobě vládnouti nebudou . . ."

Šlo toula v tichu. Účastníci
slavnosti, zdálo se, že ani nedýchá-
jí. — Řána z děla přerušila hro-
vě ticho — bylo právě poledne a
tehdy střešlek na nedálekých hra-
dách o poledních z děla — a v zá-
pět se rozgřměl mohutný žik-
mud na všech kostela sv. Víta na
hradě Pražském a kovové zvuky
bláhobily po veskeré Praze. Ve sně-
movně bylo stále ještě ticho. Ni-
kdo se neodvážil porušiti nevolně-
ného klidu, až teprve jeden z po-
fadatelů, nevytvořil velkého oka-
mžiku, bral se přes síň, aby vy-
stavl dalším řečníka, ale nejvyšší
markálek, kníže Lobkovic, sáhl
ruku na znamení, aby zůstal stá-
ti a pravil: "Neručte pozvátého
klidu."

Proč připomínám uláhlost tutu
práve dnes — pravil p. Tuma —
poněvadž chci tím naznačiti, že
nebylo ani hlavám takovým, jako
byl kníže Lobkovic, volno v ozdu-
šá rakouském a práce ještě dnes se
najdou lidé, kteří si dovolí nám do-
otí opáti, že našem národu jest v
Rakousku dobře. Vždyť to tam
máme, to za své jsme si zhudovali,
za to jsme se rváti museli. Z lásky
nám nedali z Vídně praničeho.
Leč — dnes nám svítá, velká
chvilě nadehází a my budeme již
nyní pracovati s nadějí mnohem
větší, nežli jsme pracovali.

Jak musí být u srdce tým, kteří
na nás volali posměšně, za darebá-
ky a zravněřiše nás pokládali.
Zda ozve se jejich svědomí a oni ko-
něčně řeknou, jako lidé poctiví:
Chyby! jsme!

Dnes obrovská práce naše slávi
svůj triumf — my jsme postavili
mezi bojovníky za svobodu a
vítězíme. Co řeknou ti na eti utra-
hači, jinnž nebylo svato ani to, že ti-
šce našich krváčí v boji o svobodu
své země? Oni dávají krev svoji,
nejdražší věc, již koupiti nelze, a
práce se naši lidé, čeští, kteří ha-
nu na nás nesli a jiní, kteří pochy-
bovali. Necháme je. Ti, kteří my-
slí, že lépe tisíce v bance ulože-
ným, nežli kdyby šly za vůdci na-
šimi, rovnově v den soudu líb-
necht se ospravedlní ze svého ko-
nání. My půjdeme s čistým ští-
tem před onen soud. Konali jsme,
co jsme vykonati mohli — jsme
spokojeni.

Nám bude památkem samo-
statnost Cech, — na eti utrova-
čím, hanobitelům a odpárcům ná-
rodní věci bude dům v Chicago,
jenž v době, když nejtěže bylo ná-
rodu, musel býti postaven. Misto,
aby položili budovateli jeho ruku
k dílu, nesli cihly a stavěli němou
budovu.

Až tu nebude Čechů, český mlu-
vících a českých čítících, bude-li ten
ještě státi, a zeptá-li se kdo, co za
dům to jest, pak uslyší z úst ciziel:
"Tot dům, jenž nesl jinného veliké-
ho Čecha, ale který byl postaven,
když česká otčina byla v největ-
ším nebezpečí. Misto pomoci svým
rodným bratřím ke svobodě oloupe-
né, pomáhal stavěti dům, v němž
vůdce jejich lál těm, kteří své cla-
sti pomáhali . . ."

My necheeme pomník. Na-
bude svoboda nášho lidu vším.
Odměnou pak nejlepší nám bude,
až se zase sejdem v naší zlaté, sto-
váté Praze s našimi a až jim bu-
deme na uvítanou tisknouti ruku,
ne na ostrově Areikněžny Zofie, ale
na ostrově, nazvaném "Americ-
ckým" a budeme se scházeti v sa-
dech Nebrasky a ne Rudolfových
a kochati se budeme pohledem na
nádherné panoráma Hradčanské
z nábrží Omažského a ne již
Františkova . . .

Pan St. Šerpán, tajemník Č. N. S.
v Omaze, pak promluvil o pře-
lech, pro jaké Č. N. S. pracuje.
dodal: Jest zajímavou, že Němci,
když viděli, že Rusko je ochotno
dátí Polsce samostatnost, ihned i
oni přišli se svoji samostatností
Polsky, ovšem, že s takovou, kte-
rá by je nebodala a tak i Rakou-
sko, když spojenci se prohlásili
pro samostatnost českou, ihned
kšelo ve svých listech přímluvě,
kteří povídají nám dnes, že uvo-
něni v Čechách i tak bude, poně-
vadž jest v programu nového cí-
saře vládnouti jim spravedlivé.
Jest tedy jisto, že až už to do-
padne tak nebo tak, bude v zemích
českých lépe, nežli bývalo pod
Habsburky za posledních tří sta
let.

S mnoha stran stále ještě jeví se
nedůvěra vůči Č. N. S. Upozor-
nává na to, že naši vůdce v Ev-
ropě nevědí ničeho, jak se nám
zde pracuje a oni také nepřejí si
žádných rozmlček, — od nás žá-
dají pomoc finanční Vskoké
penize, které se zde seberou, jdou
přímo do rukou Masarykových a
sive od pokladničky Č. N. S. p. Št-
píny, jenž jest mužem bohatým a
jenž používá veliké důvěry. Všechny
něty mimo toho jsou potrobu-
ny bedlivé kontrole předních a
nejlepších lidí v Chicago, takže
není ani nejmenší pochyby o tom,
že by na snar příšel jen jediný
cent. Důrazně podotýkám — praví
pan Šerpán, — že z peněz, kte-
ré se zde sdávají, neustane žádná
novina z avu práci ani cent! Ti
všechnu námahu a práci věnují
zářma a ještě patří mezi nejuctí-
vájší podporovatele celé akce.
Masaryk pak nepotřebuje pro so-
be z našich peněz ani cent, neboť
ná východně postaveni jako mil-